

PROP DE VOSALTRES

Surt de la teua terra

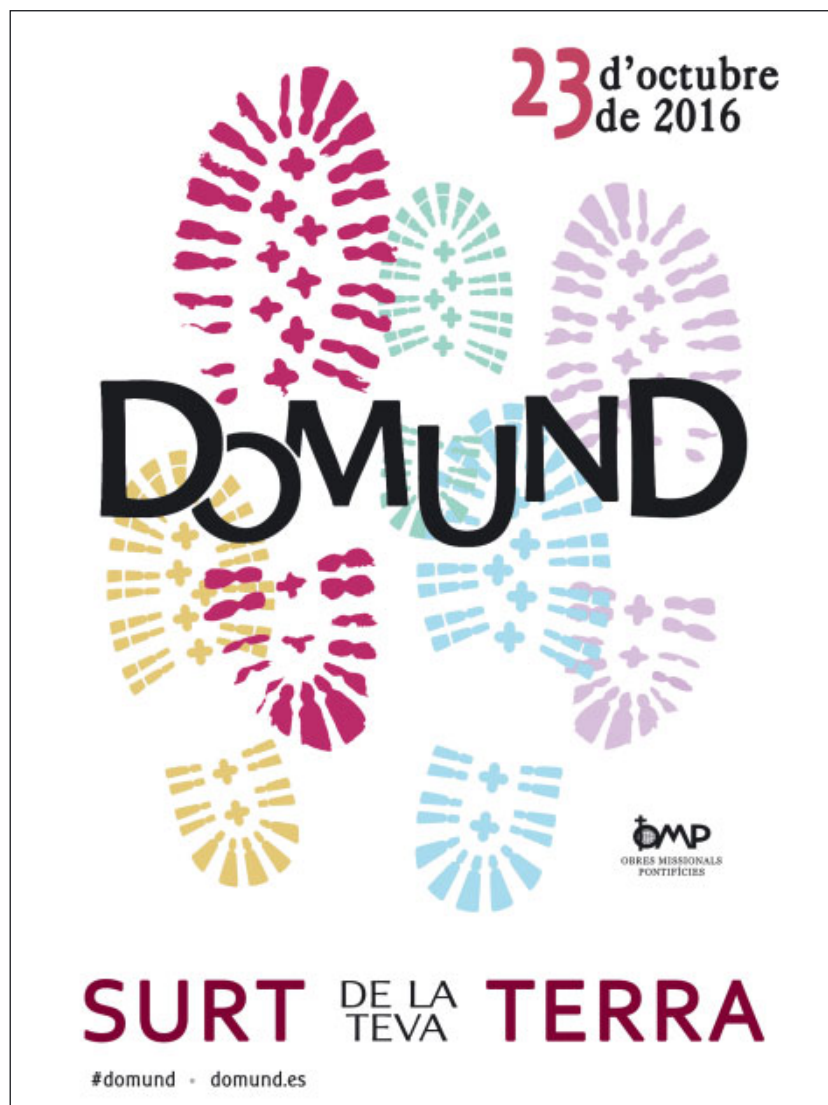
Diumenge que ve celebrarem en tota l'Església el dia del Domund. Aquesta jornada va ser instituïda pel papa Pius XI l'any 1926, a fi de sensibilitzar tots els catòlics en la necessitat de recolzar l'anunci de l'Evangeli entre aquells que no coneixen Jesucrist, d'ajudar a les noves esglésies que anaven sorgint en els països de missió i de despertar la consciència missionera en tot el Poble de Déu. Després de 90 anys de celebració hem d'agrair a Déu els fruits que ha produït aquesta jornada anual: un major coneixement de l'activitat dels missioners; la convicció que la missió no és quelcom que afecta únicament els religiosos, religiosos o sacerdots, sinó a tots els batejats; la presència cada vegada més nombrosa dels laics en les missions; la cooperació econòmica i espiritual dels catòlics amb els missioners, etc...

La celebració del Domund ha tingut també un efecte positiu no sols dins de l'Església, sinó també en la societat europea: gràcies al coneixement del treball dels missioners i missioneres, Europa s'ha sensibilitzat davant dels problemes i situacions de molts pobles que abans ens quedaven molt llunyans. Estic convençut que l'Església catòlica ha obert els ulls del vell continent a les necessitats dels països més pobres, que generalment coincideixen amb aquells on l'Evangeli encara no s'havia anun-

ciat. El Domund està en l'origen del sentiment de solidaritat amb els pobles més necessitats del nostre món, que avui és present en amplis sectors de la nostra societat.

El lema d'enguany («Surt de la teua terra») està en sintonia amb la insistència del papa Francesc en què siguem una Església en sortida. La missió implica eixir de la pròpia terra per obrir-se a l'ample horitzó del nostre món, a fi d'anunciar l'Evangeli. Es tracta d'un eixir, és a dir, d'un deixar tot allò que ens dóna confiança i seguretat, per anar a anunciar l'Evangeli i ajudar a altres esglésies i comunitats cristianes més necessitades que les nostres. Eixe sortir de la pròpia terra implica sacrificar les comoditats, renunciar a moltes de les coses que fan confortable la nostra vida, allunyar-se de les persones a qui ens sentim units per vincles d'amistat i afecte.

Qui surt arrisca. Quan hem conegut algun missioner, hem pogut constatar que no van a llocs on es viu millor. La seua vocació els porta a viure pobrament entre els pobres, a assumir certs hàbits de vida que en els nostres països estan superats, a obrir-se a noves cultures i costums que no són els nostres. I tot això ho fan no per a ells mateixos, sinó pel desig d'anunciar a Jesucrist i posar-se al servei dels germans. Qualsevol persona de bona voluntat no pot més que admirar-se davant del testimoni de tants

cristians i cristianes que amb generositat han entregat la seua vida en terres llunyanes al servei de l'Evangeli i dels més pobres.

La missió és una obra de tots els batejats en comunió amb el Papa. Per això, vos demano que siguem generosos en el nostre suport econòmic a l'activitat missionera de l'Església,

coordinada pel Sant Pare a través de les Obres Missionals Pontificies, i que en la catequesi i en les nostres paròquies fomentem el sentit missioner.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La Mare de Déu de Saidnaya

És bonica la llegenda devota que dóna nom al santuari de la Mare de Déu de Saidnaya a Síria.

Explica que l'emperador Justinià va anar un dia de cacera prop de Damasc i es va perdre. A punt de morir de set, una gazela el va acompanyar fins a una font i tot seguit va desaparèixer. Agraït, l'emperador va fer alçar un santuari amb el nom de Nostra Senyora

de la Caça. La llegenda continua dient que les monges que es van fer càrrec del lloc van fer portar de Jerusalem una icona de la verge atribuïda a l'evangelista Lluc.

Llegenda a part, el santuari de la Mare de Déu de Saidnaya va ser un dels principals llocs de culte dels cristians de Síria. La icona era una representació de la Mare de Déu lactant (Galaktotrofusa) i per això

mares musulmanes i cristianes hi anaven a pregar pels seus fillets. El 2014, els fonamentalistes van destruir bona part del santuari.

El fanatisme ha escombrat espais sagrats d'un cristianisme antiquíssim, està fent desaparèixer violentament els cristians d'aquelles terres i, per acabar-ho d'arrodonir, destrueix el testimoni de la convivència pacífica de musulmans i cristians.

En època helenística, el territori on s'alçava el santuari de Saidnaya s'anomenava Abilene, topònim que faria referència a Abel, assassinat pel seu germà Caïm. Que n'és de fàcil continuar la tragèdia de Caïm! I que n'és de difícil el missatge cristià de l'amor sense límits! Hi ha moments en què la desolació de la creu és tan intensa que fa perdre de vista la resurrecció.

Antoni Puigverd

PALABRAS DE VIDA

Sal de tu tierra

El pròxim doming celebrarem en toda la Iglesia el dia del Domund. Esta jornada fue instituida por el papa Pío XI en el año 1926, con el fin de sensibilizar a todos los católicos en la necesidad de apoyar el anuncio del Evangelio entre aquellos que no conocen a Jesucristo, de ayudar a las nuevas iglesias que iban surgiendo en los países de misión y de despertar la conciencia misionera en todo el Pueblo de Dios. Después de 90 años de celebración hemos de agradecer a Dios los frutos que ha producido esta jornada anual: un mayor conocimiento de la actividad de los misioneros; la convicción de que la misión no es algo que afecte únicamente a los religiosos, religiosas o sacerdotes, sino a todos los bautizados; la presencia cada vez más numerosa de los laicos en las misiones; la cooperación económica y espiritual de los católicos con los misioneros, etc...

La celebración del Domund ha tenido también un efecto positivo no sólo dentro de la Iglesia, sino también en la sociedad europea: gracias al conocimiento del trabajo de los misioneros y misioneras, Europa se ha sensibilizado ante los problemas y situaciones de muchos pueblos que antes nos quedaban muy lejanos. Estoy convencido de que la Iglesia católica ha abierto los ojos del viejo continente a las necesidades de los países más pobres, que generalmente coinciden con aquellos en los que el Evangelio todavía no se había anunciado. El Domund está en el origen del sentimiento de solidaridad con los pueblos más pobres del mundo, que hoy está presente en amplios sectores de nuestra sociedad.

El lema de este año («Sal de tu tierra») está en sintonía con la insistencia del papa Francisco en que seamos una Iglesia en salida. La misión implica salir de la propia tierra para abrirse al ancho horizonte de nuestro mundo con el fin de anunciar el Evangelio. Se trata de un salir, es decir, de un dejar todo aquello que nos da confianza y seguridad, para ir a anunciar el Evangelio y ayudar a otras iglesias y comunidades cristianas más necesitadas que las nuestras. Ese salir de la propia tierra implica sacrificar las comodidades, renunciar a muchas de las cosas que hacen confortable nuestra vida, alejarse de las personas a las que nos sentimos unidos por vínculos de amistad y afecto.

Quien sale arriesga. Cuando hemos conocido a algún misionero, hemos podido constatar que no van a lugares donde se vive mejor que aquí. Su vocación les lleva a vivir pobremente entre los pobres, a asumir ciertos hábitos de vida que en nuestros países están superados, a abrirse a nuevas culturas y costumbres que no son las nuestras. Y todo ello lo hacen no por sí mismos, sino por el deseo de anunciar a Jesucristo y ponerse al servicio de los hermanos. Cualquier persona de buena voluntad no puede más que admirarse ante el testimonio de tantos cristianos y cristianas que con generosidad han entregado su vida en tierras lejanas al servicio del Evangelio y de los más pobres.

La misión es una obra de todos los bautizados en comunión con el Papa. Por ello, os pido que seamos generosos en nuestro apoyo económico a la actividad misionera de la Iglesia, coordinada por el Santo Padre a través de las Obras Misionales Pontificias, y que en la catequesis y en nuestras parroquias fomentemos el sentido misionero.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La parròquia del Sant Crist de la Catedral acomiadà Mn. Arín

El dissabte 17 de setembre, la parròquia del Sant Crist de la Catedral acomiadà el qui al llarg de sis anys havia estat el seu rector, Mn. José Luis Arín. En *La Veu de la Parròquia*, Mn. Arín va escriure unes paraules de comiat als seus feligresos: «Relleu Sacerdotal», entre les que destacaria: «Aquests sis anys meus com a rector de la Parròquia Sant Crist del Sagrari de la Catedral han estat per a mi un veritable regal de Déu». «Quan el 17 de juny de 1973, per la imposició de les seves mans, D. Ricardo m'ordenava sacerdot, a la vegada jo em consagra va il·lusionat i conscient al servei de l'Església diocesana de Tortosa.»

L'Eucaristia d'acció de gràcies se celebrà a la capella de la Mare de Déu de la Cinta, amb la relíquia exposada. Van assistir-hi per acompanyar el seu prior, la Reial Arxiconfraria de la Cinta i la Cort d'Honor de la Mare de Déu i feligresos que omplien la capella de la nostra patrona.

Mn. Arín, entre altres coses, ens digué en l'homilia que «l'element substancial és l'Eucaristia. Fonament sòlid la Paraula de Déu i el definitiu el Cos de Crist. On posem el cor? Hem de posar-lo en Déu i Maria. Ella ho guardava tot en el seu cor. La Mare de Déu va dir sí, no al projecte que no li van explicar, sinó un sí a Déu. Revifem el sí que hem donat a Déu en diferents moments de la nostra vida. Que així sigui.»

Un membre del Consell Pastoral Parroquial va fer les pregàries.

La darrera la va fer Mn. Arín preguntant per la parròquia del Sant Crist del Sagrari de la Catedral i pel nou rector, Mn. Josep M. Membrado, «per a què li doneu tot el caliu que necessita».

Amb l'himne a la Mare de Déu de la Cinta i la veneració de la relíquia acabà l'Eucaristia. A continuació, un membre del Consell en nom de totes les realitats pastorals de la parròquia donà lectura a un escrit dedicat a Mn. José Luis Arín: «Ja no visc jo, és Crist que viu en mi» que d'alguna manera volia ser una petita síntesi del recorregut de la seua vida sacerdotal.

Tot seguit, en nom dels fidels de la parròquia i d'altres realitats pastorals: Cort d'Honor de la Mare de Déu de la Cinta, Grup de Bíblia, Vida Creixent, Apostolat de l'Oració, Maríes de los Sagrarios, etc. li fou lliurada una foto emmarcada de la pila baptismal de

la Catedral, lloc on va ser batejat per Mn. Jovaní, el dia següent del seu naixement. Després un quadre de la capella de la Cinta i un reportatge fotogràfic d'algunes tasques pastorals desenvolupades al llarg dels sis anys que ha estat rector d'aquesta parròquia del Sant Crist de la Catedral. La Reial Arxiconfraria l'obsequià amb una Mare de Déu de la Cinta de plata i a la seua mare, la Sra. Maria Roig, se li oferí una orquídia en nom de tota la comunitat allí present. Mn. Arín digué unes paraules d'agraïment i acabà amb VISCA LA MARE DE DÉU DE LA CINTA!

Mn. Arín, que el Senyor l'ajudi en aquest nou servei pastoral i que la Mare de Déu amb les advocacions de la Cinta i dels Dolors, l'acompanyi sempre a seguir esmerçant la seua vida pels germans, al servei de Crist i de l'Església.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La misericòrdia ofereix dignitat

L'Evangelí que hem escoltat ens presenta una figura que destaca per la seva fe i valor. Es tracta de la dona que Jesús va guarir de les pèrdues de sang (cf. Mt 9,20-22). Passant entre la gent, s'acosta per darrere a Jesús per a tocar-li el mantell, perquè pensava «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré» (v. 21). Quanta fe tenia aquesta dona! Era una dona descartada per la societat. És important considerar aquesta condició —de descartada— per a entendre el seu estat d'ànim: ella sent que Jesús pot alliberar-la de la malaltia i de l'estat de marginació i indignitat

en què es troba des de fa anys. En una paraula: sap, sent, que Jesús pot salvar-la.

Aquest cas ens fa reflexionar sobre com sovint la dona és percebuda i representada. A tots se'ns posa en guàrdia, també a les comunitats cristianes, davant imatges de la feminitat contaminades per prejudicis i sospites lascives vers la seva dignitat intangible. En aquest sentit, són precisament els Evangelis els qui restableixen la veritat i la reconduïen a un punt de vista alliberador. Jesús ha admirat la fe d'aquesta dona que tots evitaven i ha transformat la seva esperança

en salvació. Les poques línies amb què els Evangelis descriuen el seu encontre amb Jesús esbossen un itinerari de fe capaç de restablir la veritat i la grandesa de la dignitat de cada persona.

Quantes vegades ens sentim interiorment descartats pels nostres pecats. N'hem comès tants, tants... i el Senyor ens diu: «Coratge! Vine! Tu ets un fill, una filla». I aquest és el moment de la gràcia, és el moment del perdó, és el moment de la inclusió en la vida de Jesús, en la vida de l'Església. És el moment de la misericòrdia.

(Dimecres, 31 d'agost de 2016.)

El Sr. Bisbe visita dos missioners de la diòcesi

Al capvespre del 12 de setembre van arribar, a l'aeroport de «Las Américas» de Santo Domingo de la República Dominicana, el nostre bisbe D. Enrique i el Delegat de Missions, Mn. Toni. Una tempesta tropical els va donar la benvinguda que, com vam poder comprovar durant tota la setmana, sempre s'interpretava com una benedicció de Déu.

Després de fer nit, complint amb la visita obligada a la Catedral primada d'Amèrica, vam emprendre el camí cap a San Juan de la Maguana. Evidentment ho vam fer en la guagua d'Aventura, que té molta sang tortosina, ja que molts feligresos de la diòcesi es van implicar per poder comprar-la. En arribar a Sabaneta, algunes veïnetes i vianants que passaven per la casa, els van anar donant la ben-

vinguda. Una benvinguda no massa oficial ni protocol·lària però sí ben sincera.

I ja érem a dimecres. Natros teníem ganes de que veiessin el projecte d'Aventura i ells de conèixer-lo. Deixàrem enrere la carretera asfaltada i començarem un camí de muntanya, passant per les comunitats d'on vénen estudiants, i enfilàrem la gran pujada per arribar, després de quasi dues hores de guagua. Havent dinat vam poder visitar tot el centre i anar explicant-los sobre el terreny tant el projecte com la realitat dels estudiants i les seves famílies. A la tarda vàrem celebrar l'Eucaristia amb els estudiants i vàrem poder compartir amb ells una bona estona.

Dijous vam visitar la comunitat d'on vénen més estudiants d'Aventura, La Higuera. Allà vam visitar diverses famílies i compartírem uns quants cafès. Deixar-se acollir, escoltar les paraules senzilles de la gent, convidar-los a la Missa, acomiadar-se a poc a poc... tot un agradable ritual que es repetia amb

naturalitat. Al vespre i envoltats de xiquets, vam celebrar la Missa en la capella de la comunitat. A l'hora de començar, una pluja tropical va fer acte de presència, però gràcies al bon Déu vam poder celebrar amb joia l'Eucaristia. Tot plegat una experiència molt bonica perquè vam poder compartir la vida i la fe amb la gent de les comunitats. Comunitats molt aïllades i senzilles, que se senten molt honorades per cada visita que reben.

El divendres al matí vam celebrar la Missa a la parròquia de Sabaneta, junt amb el padre Cristian, el rector de la parròquia, i un bon grup de feligresos que no van dubtar de matinar per conèixer i acompanyar el nostre Bisbe i el Delegat de Missions. Ja cap al migdia vam arribar a San Juan de la Magua-

na, on vam visitar el Bisbat i la Catedral de la nostra diòcesi *sanjuanera*.

Dissabte al matí ens vam trobar amb Mons. Grullón, el «nostre» bisbe aquí. Vam anar a trobar-lo en una reunió de la pastoral d'adolescents a nivell nacional, que tot just ara comencen a impulsar. Allà vam poder compartir inquietuds i impressions de les diferents esglésies diocesanes.

Diumenge vam celebrar la Missa amb la viva i nombrosa comunitat parroquial de Las Terrenas, al nord del país. Després vam poder gaudir d'un dia de descans, tot passejant per l'exuberant paisatge caribeny i les seves platges.

Han sigut uns dies plens d'alegria i converses. Per a nosaltres, el fet de poder compartir la nostra experiència missionera amb el Sr. Bisbe i Mn. Toni, és una mostra més de l'afecte i de l'acompanyament eclesial que hem sentit tots i cadascun dels dies d'aquests quasi tres anys.

Maria i Roger

DOMUND 2016

Domund (III)

Tercer diumenge d'octubre missioner. En l'evangeli Jesús ens espeta «¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Creieu que els tindrà esperant? Us asseguro que els farà justícia molt aviat.»

Quan parlem de missions ens ve a la ment una realitat en la seva doble vessant: la paraula i l'obra, tot seguint el camí que emprengué Jesús. I és que l'amor a Déu és indissociable de l'amor al germà, sacrament de Déu entre nosaltres. El missioner predica la paraula de Déu i la fa present, en les accions concretes encarnades en un poble i una gent, amb una predilecció: els preferits de Jesús. Escolta la Paraula, la viu, la fa seva i la realitza en el món on viu.

Quan parlem de missioners en països enriquits... l'esquema no varia. El missioner estima per damunt de tot i dona raó de la seva esperança. Per això ens els trobem, no tan sols en els països empobrits del planeta, sinó també en l'anomenat *quart món* de les grans urbs. Prediquen la Paraula, que és transformadora, i per ella i amb ella transformen el món.

«Déu farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia». Sabem qui són els seus elegits, els qui clamen. Pau ho deixa clar: «insisteix quan és oportú i quan no ho és, reprèn, interpel·la, exhorta... sempre a punt per a tota obra bona». Aquí, a casa nostra, també hi ha realitats que clamen justícia a Déu. Fem el camí dels missioners?; la nostra prèdica és raó de la nostra esperança viscuda?; la nostra entrega als seus elegits?; o s'esdevé un discurs força argumentat però sense vida al darrera?

Déu sí farà justícia als seus elegits, siguem instruments en les seves mans!

Delegació diocesana de Missions

AGENDA

- ▶ **Dilluns 17**, Formació permanent del Clergat.
- ▶ **Dimecres 19**, Ginestar, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 21**, Vinaròs, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, Confirmacions.
- ▶ **Dissabte 22**, Catedral, a les 16.30 h, jubileu de professors i docents.
- ▶ **Diumenge 23**, La Sénia, a les 12 h, Missa, 35è Trobada general d'animadors del cant per a la litúrgia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / Sl 99 / Lc 12,13-21]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Dimarts [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.

19. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / Sl: Is 12,2-6 / Lc 12,39-48]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues

(†1647), prev. jesuïtes, i sis preveres més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.

20. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / Sl 32 / Lc 12,49-53]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

21. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / Sl 23 / Lc 12,54-59]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / Sl 121 / Lc 13,1-9]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 32 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Urgell: dedicació de la Catedral; sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens.

Diuenge XXIX de durant l'any

COMENTARI

El Fill de l'home trobarà fe a la terra?

La història bíblica, immersa del tot dins les circumstàncies humanes del Poble de Déu, està envoltada de guerres amb victòries i derrotes.

Però sempre destacant l'aspecte religiós.

El subratllat d'avui és clar: *mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel.*

El missatge també és clar: només mantenint-nos en actitud de pregària (*mans alçades*) ben connectats a Déu, guanyarà el Regne de Déu.

A la secció conclusiva de 2Tm la repetició del verb «aprendre» destaca la importància capital de l'ensenyament per a viure en cristià.

En aquest context Pau parla de *les Sagrades Escripures* que Timoteu coneix des de menut i de les quals diu que *tenen el poder de donar-te la «saviesa» que duu a la «salvació».*

A la Bíblia tenim una *saviesa* vital que *duu a la salvació, gràcies a la fe en Jesucrist* perquè, *inspirada per Déu, és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé.*

Benet XVI (V.D. núm. 121) deia: *El fonament de tota espiritualitat cristiana autèntica i viva és la Paraula de Déu anunciada, acollida, celebrada i meditada en l'Església.*

Deures del Pastor són el kerigma o anunci breu (*proclama*); la predicació (*insisteix*); el guiatge de tots i la correcció dels desviats (*exhorta*).

I això sempre *amb tota paciència.*

La paràbola del jutge i la viuda diu que *hem de pregar sempre sense perdre mai l'esperança.*

Hi ha un paral·lelisme comparatiu sobreentès: si la viuda obté resposta del jutge injust ¿com no obtindrà del Pare allò que necessita per a la salvació un fill que li prega insistent?

Acaba la paràbola amb dramàtica pregunta: *Quan el Fill de l'home vindrà, trobarà fe a la terra?* Per això cal *pregar sempre sense perdre mai l'esperança*, que en el fons no és sinó la fe enmig dels camins de la història.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà». Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegüé, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

▶ Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, / el Senyor t'empara al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escripures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi». El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més». I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Rafidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano». Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado. Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

▶ Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús. Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena. Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer.

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme».»

Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?»